

kan faa tilstræffelig Tid til at følge med Videnskabens Udvikling. Det er jo indlysende, at enhver Læge og ogsaa enhver Sinds- sygelæge ikke kan lade sig nøje med at blive staaende paa det Standpunkt i videnskabelig Henseende, hvormed han begyndte. Han maa stadigt følge med de Fremstribt, som hans Videnskab gør og søge at erhverve Dplysning derom ved Læsning. Det er altsaa for at skaffe sig den fornødne Tid og No til at kunne følge med Udviklingen i videnskabelig Henseende, at Overlægen har ment, at det vilde være meget nyttigt for ham at faa en Medhjælp, som derved, at han er knyttet til Anstalten i noget længere Tid end de nuværende Kandidater har erhvervet sig baade større Øvelse og større Kendskab til Patienterne, end der kan faas paa kort Tid. Det er ganske vist meget sandsynligt, som den ærede Ordfører antydede, at dersom noget saadant maatte blive hevilget til Sindsygeanstalten ved Vordingborg, vil der ogsaa fremkomme Krav fra de andre Sindsygeanstalter om det samme. Men det drejer sig jo ikke om mere end 200 Kr. om Aaret for hver, og om der ogsaa skulde komme et saadant Krav paa et Tilskud af 200 Kr. til hver af Statens Sindsygeanstalter, saa er jo dog 800 Kr. om Aaret ikke nogen uoverlevelig Ulykke. De andre Vædringsforslag til denne Paragraf ere jo tiltraadte af hele Udvalget, og jeg antager derfor ikke, at det er nødvendigt at høre mig nærmere om dem. Det samme gælder, naar jeg undtager Vædringsforslag under Nr. 245, om Vædringsforslagene til § 26, hvoraf det ene kun gaar ud paa at yde den lille Forskjælse af 150 Kr. til det nydannede Fængselskøstak for Volland-Falster, og det andet er om at tilvejebringe et brandskilt Rum til den ny Embedsbolig, som man nu endelig er bleven enig om til Herredsfogden og Striveren i Arts og Skippinge Herreder. Det er i Kalundborg, at denne Embedsbolig ligger. Paa § 27 er der kun et Vædringsforslag. Det er tiltraadt af hele Udvalget, og jeg mener det derfor ikke for fornødent at høre mig om det.

J. C. Christensen: Den højtærede Justitsminister mente, at de Spørgsmaal, jeg stillede til ham, muligvis ikke vare fremsatte i Alvor, men deri tager Ministeren fejl. Den højtærede Justitsminister undlod at besvare et Par af dem. Jeg spurgte nemlig, den højtærede Justitsminister om, hvornaar det var hans Mening at forelægge disse Forslag oppe i Landstinget, men derpaa fik vi intet Svar. Dernæst spurgte jeg, om det var den ærede Ministers Mening at forelægge dem her, og derpaa fik vi heller

intet Svar. Nu synes jeg, at den ærede Minister siger Nej, og det er altsaa ikke den ærede Ministers Mening at forelægge dem her. Han sagde, at han havde valgt at forelægge dem i Landstinget, fordi de ikke vare bleve behandlede til Ende der. Men vi have tidligere set, at Forslag ere bleve forelagte i det ene Ting, men at Justitsministeren, naar de ikke ere bleve behandlede til Ende der, faa i en anden Samling har taget dem og forelagt dem i det andet Ting for at se dette Tings Standpunkt i denne Sag. Saaledes bærer dette Ministerium sig imidlertid ikke ad med disse Forslag; det er blevet ved at forelægge dem i det samme Ting Aar efter Aar, skønt dette ikke gør noget ved dem. I de Aaringer, hvor dette Forslag har ligget oppe i det andet Ting, er det ogsaa blevet sagt fra Landstingets Formands Side, at naar der ikke var gjort noget ved det, var det sket med Billigelse fra alle Sider. Saaledes omtrent lod Udtalelsen, og man kan sige sig selv, at naar den højtærede Justitsminister ser, at Landstinget ikke noget Aar gør noget ved disse Love og desuagtet bliver ved at forelægge dem der Aar efter Aar, er det, fordi netop denne Behandling har den højtærede Justitsministers Billigelse. Der er aldeles ingen Tvivl om, at det er den høje Justitsministers Mening, at Landstinget ikke skal gøre noget ved disse Love, og for at lette Landstinget dets Stilling saa meget som muligt, blive de da forelagte Landstinget saa sent i Samlingen, som de gøre. Vi faa nok at se, at dersom det ellers i denne Vinter skal gaa i samme Dur, som det hidtil er gaaet, kommer Justitsministeren med disse bekendte provisoriske Love hen imod Samlings Slutning, i alt Fald i Samlingens sidste Tredjedel, og forelægger dem i Landstinget. Men saa mener jeg, at det dog vilde være lige saa smukt af den højtærede Justitsminister, om han stod frem og ligefrem sagde: Ja, ganske vist er dette ikke Grundlovens Mening, men jeg gør det alligevel! Den højtærede Justitsminister er jo ellers ikke saa angst for at erklænde, at vi her i dette Land ere førte langt ud over Grundlovens Forudsætninger og ind i ulovlige Tilstand. I sidste Efteraar holdt den ærede Justitsminister ved den konservative Klubs 10-Mars Fæst en Tale, som blev refereret i de Blade, som støttede Ministeriet, og den blev refereret saaledes, at ingen mennesselig, god, sund Fornuft kunde forstaa den anderledes end, at den højtærede Justitsminister mente, om han end ikke udtalte det, at vi her i dette Land levede i ulovlige Tilstande. Han